

takové *náročnější období*, že až bude za námi, budeme na tom s časem lépe. Trpělivě čekáme na klidnější časy, ale ve většině případů je to jen iluze – klidnější časy nepřicházejí.

Sám jsem v téhle oblasti dělal chyby, jednoho dne se mi ale roz-břesklo a uvědomil jsem si, že ačkoli jsem relativně úspěšný, rodinný život mi protéká mezi prsty. Tuto zkušenost jsem popisoval *v jedné ze svých dřívějších knih Deset tipů pro táty*. Kdekoli na světě ji vydají, lidé mi děkují speciálně za jednu konkrétní myšlenku. Když budujeme kariéru, je naprosto nutné, abychom nezapomínali investovat čas do vztahů se svými blízkými. Když nevěnujeme čas jim, můžeme sklízet sebevětší úspěchy mimo domov, ale zpětně se na svůj život budeme dívat s nezměrnou lítostí.

Z knihy: Jak žít a přežít manželství

Autor: Rob Parsons

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2015

Hnutí pro život - Modlitby za nejmenší

- ◆ Aktuální modlitební úmysl na listopad: Za duše zemřelých, kteří se provinili proti životu.

Centrum pro rodinu Šternberk

Kostelní nám. 153, 783 91 Uničov

Vedoucí: Ing. Soňa Šlosarová, tel.: 721 669 968

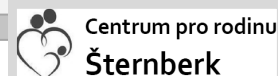
Pracovnice: Ludmila Hájková, tel.: 734 264 430

E-mail: sslosarova@seznam.cz

www.sternberk.depr.cz

Rodina v měsíci

Listopad 2017 Ročník 2 Číslo 11

Centrum pro rodinu

Šternberk

Jak žít a přežít manželství

čtení na pokračování

5.

Druhý cíl: Udělejte si čas

Nedaleko bydliště máme úžasné fitcentrum. Než se mne zeptáte, který cvičební stroj mne tak uchvátil, rovnou říkám, že doposud žádný, ale přijde mi jako zajímavé místo k pozorování lidí. Přichází do něj lidé nejrůznějších postav, rozměrů, kondice i stylu oblékání. Mladíci s útlým pasem v přiléhavých oděvech z lycry i muži středního věku bez útlého pasu, v tepláčkách, které měli naposledy ve škole v tělocviku.

Pozoruhodné je ale zejména, kde nechávají zaparkovaná auta. Čím dál více jich parkuje na místech, která jsou vyhrazena těsně u vchodu tělesně postiženým řidičům. Fitcentrum vyzkoušelo mnoho způsobů, jak zabránit takové bezohlednosti, ale s žádným neuspělo. Není to podivné? Spěchají do fitcentra, kde si dávají do těla a týrají ho na různých strojích, ale na parkovišti nejsou ochotni udělat pár kroků navíc a parkují na místech pro tělesně postižené. Kdybyste našli odvahu je vyrušit při aerobikovém šílenství a zeptali se, proč to udělali, řekli by vám, že pospíchali.

Žijeme ve společnosti, která je neustále v poklusu. Kdosi nám namluvil, že co je rychlé, je dobré. Nedávno jsem zahlédl reklamu na auto za víc než čtyři tisíce liber. Slogan lákal na to, že motor tohoto auta dokáže z 0 km/hod zrychlit na 60 km/hod o 2,7 sekundy rychleji než motor nejbližšího soupeře. No, není to skvělá zpráva? Dořítíme se v tomto zázraku techniky k cíli cesty o kousek dřív než ten chudáček ve ferrari za námi, začneme si zlomyslně mnout ruce... a 2,7 sekundy je pryč.

Zatímco naši předkové se času podřizovali, my s ním neustále závodíme. Oni malovali portréty, my se cítíme ukřivdění, když nemáme fotky z dovolené do hodiny. Správce washingtonské zoo nedávno zmínil, že

---

většinu návštěvníků připadá, že se hroší zdržují pod vodou příliš dlouho. Ve skutečnosti je to v průměru devadesát sekund, ale turisté nemají trpělivost tak dlouho čekat.

Tisíc čtyři sta čtyřicet minut

Závody s časem ničí vztahy. Často hovořím s lidmi, kteří mají problémy najít si čas na své nejdražší. Ale vztahy není možné budovat bez toho, aby se do nich investoval čas. Takoví lidé jsou možná velmi úspěšní ve své profesi, ale brzy objeví, že až si čas na rodinu konečně najdou, jejich děti už budou mít jiné zájmy. Dvě děti budou zavřeny. Jeden otec to vyjádřil takto: „Když jsou děti malé, dají se snadno obalamutit naším „uděláme to později“. Ale ve skutečnosti balamutíme sebe - z „někdy příště“ se stává „nikdy více“.

To se může dít i v manželství. Někteří manželé jsou spolu dvacet let, ale za celou dobu si neudělali dvacet minut na to, aby jen tak seděli v pokoji a opravdu se navzájem poslouchali. Za celých dvacet let si ani dvacet minut nenaslouchali; přitom udržet lásku živou bez společně tráveného času je zhora nemožné. Nemám nejmenší pochyby o tom, že manžel ženy, která mi napsala následující dopis, jí dává všechno - kromě svého času. Přesto bude upřímně překvapený, až o ni přijde a bude říkat to, co jsem slyšel už tolikrát: „Ale vždyť to všechno dělám pro tebe a pro děti.“

Byli jsme po uši zamilovaní, když jsme se s Johnem brali. První roky jsme se potýkali s finančními potížemi, ale pak byl povýšen; to však znamenalo, že musel trávit v práci více času. Každý večer se domů vrací pozdě. Ráda bych mu toho tolik povídala, ale nemá chuť se mnou mluvit. Připravím mu večeři a on si ji sní sám. Jsou období, kdy si měsíc i víc normálně nepovídáme. Vytratila se mezi námi blízkost, ale každý večer chce mít sex. Ležíme vedle sebe v posteli, týdny jsme spolu pořádně nepromluvili, a on čeká, že budu přístupná a vášnivá. Věřte mi, nejsem toho schopna. Nějak to zvládnou, ale vůbec nic z toho nemám. A když máme sotva dvouminutovou sulož za sebou a John usne, ležím vedle něj dál a mám na něj vztek. Cítím se jako prostitutka - věřil byste tomu? Po sexu s vlastním manželem se cítím zneužitá. Moje sebevědomí je na nule, jsem mizerná matka a příšerná manželka.

Přezaměstnanost tohoto muže ničí jeho manželství. I přesto se - podle další části dopisu - zdá, že ho to nechává naprosto klidným.

Když se nám narodilo miminko, okamžitě jsem šla do práce - myslím tím skutečně okamžitě. Zpětně se mi zdá, že sotva odstříhli pupeční

šňůru dítěte, už jsem telefonovala s klienty. Nemám si na co stěžovat: mám k ruce hospodyně a snad všechny technické vymoženosti na ušetření času, jaké kdy byly vynalezeny. Mám skvělou kariéru. Jediné, co mi chybí, je čas. Nemám čas na svého muže, na děti ani na sebe. Lidé si o mně myslí, že jsem prototyp úspěšné ženy. Pravda je ale taková, že se mi život rozpadá pod rukama.

Před pár lety jsem si povídal s jednou známou o stozích papíru, které nám denně přicházejí poštou. Poradila mi, jak to dělá doma ona: „Vždycky to otvíraj u odpadkového koše. Uvidíš, že tak devadesát procent můžeš vyhodit okamžitě. Naprostou jistotu, že to máš pod kontrolou, získáš, když to tam rovnou hodíš všechno, bez otvírání.“ Snažím se tím řídit. Nedávno se však ke mně i přesto podařilo dostat tomuto reklamnímu letáku, adresovanému na mé jméno:

Vážený neúspěšný človče,

nejde mi o to, Vás urazit ani ponížit („Bohudíky, že mu o to nejde!“ oddychl jsem si), jsem pouze přesvědčen, že většina lidí je neúspěšná, protože nevyužívají naplno svůj potenciál a jsou z toho frustrovaní. Věřím v lidi bez hranic a mohu Vám pomoci být jedním z nich.

Bylo 7 hodin ráno, stál jsem na chodbě našeho domu se zalepenýma očima, v ruce ten dopis, civěl jsem na svoje papuče a říkal si: „Chtěl bych vůbec být člověkem bez hranic?“ Stojím o to, mít náročné zaměstnání, vysedávat na nekonečných schůzích výborů, ve volném čase se učit kriket a italštinu a zároveň budovat stabilní a hluboké vztahy s manželkou a dětmi? Chtěl bych říkat „ano“ pokaždé, když ode mne někdo něco chce a ještě mít čas na rodinu? Chtěl bych být Superman, který umí létat a zároveň žonglovat? Nejspíš byste se vsadili, že chtěl. Ale *nechtěl*.

A důvodem je, že máme vymezený určitý čas. Bez ohledu na to, jestli jsem chudý nebo bohatý, chytrý nebo hloupý, mám přesně tolik času, kolik má každý jiný člověk. Jenže jeho množství je omezené. Každý den mám k dispozici 1 440 minut. Než se probudím, uvědomím si, co je za den v týdnu a obléknu se, už je tisícovka pryč. Každý den je všechno spotřebuju a každé rozhodnutí, jak je budu trávit, vylučuje volby jiné.

Nejde o to, že bychom měli nedostatek všelijakých pomůcek a vymožeností, které šetří čas, nebo že bychom potřebovali ještě víc rychlého občerstvení a elektronických diářů, díky kterým si můžeme naplánovat každou minutu dne. Ale nikdo z nás by takhle nežil, kdyby počítal s tím, že to tak bude pořád a že si nikdy nenajdeme čas na budování vztahů s partnery a dětmi. A tak si lžeme do kapsy, že teď je to jenom